

Arrest

nr. 156 361 van 12 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 1 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In haar enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 18 augustus 2015 de grond werd meegegeedeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Waar de verzoekende partij een schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, blijkt uit een lezing van het verzoekschrift dat de verzoekende partij kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, nu zij hier inhoudelijke kritiek op uit. Verder kan de Raad enkel vaststellen dat de eerste bestreden beslissing zowel een duidelijke feitelijke als juridische motivering omvat, die verzoekende partij toelaat haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing niet aangeeft welke eerdere bevel om het grondgebied te verlaten ze genegeerd heeft, wijst de Raad erop dat dit betoog feitelijke grondslag mist. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij betekend op 28 augustus 2013. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet betwist dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, met name een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. De kritiek van de verzoekende partij heeft enkel betrekking op de uitvoeringstermijn van de bestreden beslissing. In zoverre de verzoekende partij stelt dat haar op 28 augustus 2013 geen bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd, mist voormeld betoog feitelijke grondslag. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 26 augustus 2013 haar het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 augustus 2013 aangetekend werd opgestuurd. Op de akte van kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten staat vermeld dat de kennisgeving gebeurd is op de dag van de poststempel + 2 werkdagen. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing correct vermeld dat op 28 augustus 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij betekend werd. In elk geval heeft de verzoekende partij kennis gekregen van voormeld bevel om het grondgebied te verlaten, daar ze een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormeld bevel om het grondgebied te verlaten ingediend heeft. Bij arrest van 30 april 2015 met nummer 144 529 werd het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke beginselen van behoorlijk bestuur ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 7 van de Vreemdelingenwet betreft, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaatvoormelde schendingen uiteen te zetten zodat dit onderdeel van het middel conform artikel 39/69 §1, 4° van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.”

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies

wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 21 augustus 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 30 september 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 18 augustus 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De advocaat van de verzoekende partij stelt dat meester Landuyt van oordeel is dat er wel degelijk een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De wnd. voorzitter vraagt waaruit deze schending dan bestaat. De advocaat van de verzoekende partij stelt dat meester Landuyt heeft gevraagd om het verzoekschrift uiteen te zetten en stelt zelf vast dat dit verzoekschrift een beperkte motivering bevat. De verwerende partij verwijst naar de beschikking.”*

2.5. Waar de verzoekende partij stelt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wel degelijk zijn geschonden, wijst de Raad erop dat in de beschikking van 18 augustus 2015 uitdrukkelijk werd gemotiveerd omtrent voormeld middel aangevoerd in het verzoekschrift. Ter terechtzitting gaat de verzoekende partij op geen enkel motief van de beschikking in. De motieven van de beschikking worden niet weerlegd. De Raad laat gelden dat de verzoekende partij bijgevolg met haar pleidooi ter terechtzitting waar ze louter poneert dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wel degelijk zijn geschonden zonder in te gaan op de motieven van de beschikking niet aannemelijk maakt dat de beschikking van 18 augustus 2015 onterecht is, daar in de beschikking uitvoering uiteengezet waarom voormelde bepalingen niet geschonden zijn.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in de beschikking van 18 augustus 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de middelen ongegrond zijn

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS